

Czwartek, 12 września 2013 r.

8. przypomina, że układy o stowarzyszeniu oraz pogłębione i kompleksowe umowy o wolnym handlu mają na celu poprawę konkurencyjności, produkcji gospodarczej oraz wyników krajów partnerskich i UE przy jednoczesnym poszanowaniu współpracy gospodarczej krajów Partnerstwa Wschodniego z Rosją w sposób przynoszący korzyści wszystkim stronom; zwraca uwagę że układy o stowarzyszeniu i kompleksowe umowy o wolnym handlu same w sobie nie podważają wieloletnich stosunków handlowych, jakie kraje Partnerstwa Wschodniego utrzymują w regionie; wręcz przeciwnie, uważa że nie powinno się ich postrzegać jako niezgodne z tymi stosunkami handlowymi, a także że wszelkie spory handlowe powinno się rozwiązywać zgodnie z zasadami i zobowiązaniami określonymi w Światowej Organizacji Handlu, bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z układów o stowarzyszeniu oraz pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu; potwierdza ponadto, że UE gotowa jest wspomóc partnerów z Partnerstwa Wschodniego w wysiłkach integracyjnych wspierając tymczasowe stosowanie odnośnych sekcji układów o stowarzyszeniu lub pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu po ich podpisaniu, odblokowując zawieszono pożyczki oraz programy pomocy po podpisaniu lub parafowaniu układów o stowarzyszeniu lub pogłębionych i kompleksowych umów o wolnym handlu, jeśli zostaną spełnione wymagane warunki, a także stosując ułatwienia wizowe i prowadząc działania otwierające perspektywy ruchu bezwizowego;

9. zwraca uwagę, że w krajach oczekujących parafowania lub podpisania układów o stowarzyszeniu integracja europejska cieszy się poparciem większości opinii publicznej; niemniej jednak wzywa Komisję i ESDZ do nasilenia działań na rzecz propagowania Partnerstwa Wschodniego i płynących z niego korzyści wśród ogółu ludności w krajach partnerskich jako sposobu umacniania konsensusu politycznego dotyczącego ich aspiracji europejskich; domaga się szybkiego opracowania i zainicjowania szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej w odnośnych krajach partnerskich dotyczącej charakteru układów o stowarzyszeniu, płynących z nich korzyści i związanych z nimi wymogów;

10. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, państwom członkowskim, rządowi i parlamentom krajów Partnerstwa Wschodniego oraz rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

P7_TA(2013)0384

Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (2013/2636(RSP))

(2016/C 093/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (COM(2013)0179),
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy: zalecenia dotyczące potrzebnych działań i inicjatyw (sprawozdanie śródkresowe) ⁽²⁾,
- uwzględniając program sztokholmski i plan działań służący jego realizacji (COM(2010)0171),
- uwzględniając strategię bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej przyjętą przez Radę w dniu 25 lutego 2010 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0207.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0245.

Czwartek, 12 września 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie zdefiniowania priorytetów UE w zakresie walki z poważną i zorganizowaną przestępczością na lata 2014–2017,
 - uwzględniając sprawozdanie Europolu z 2013 r. dotyczące sytuacji i tendencji w dziedzinie terroryzmu w UE (sprawozdanie TE-SAT),
 - uwzględniając przeprowadzoną przez Europol ocenę zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością w UE (SOCTA) za 2013 r.,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie oceny unijnego cyklu polityki dotyczącego poważnej i zorganizowanej przestępczości w latach 2011 – 2013 (SWD(2013)0017),
 - uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a także art. 1, 2, 4 i 5 tytułu V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 6, 7, 8, 10 ust. 1, art. 11, 12, 21, 47-50, 52 i 53,
 - uwzględniając właściwe orzecznictwo europejskich i krajowych trybunałów konstytucyjnych dotyczące kryterium proporcjonalności i konieczności jej przestrzegania przez władze publiczne w społeczeństwie demokratycznym,
 - uwzględniając odnośne wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów François Crépeau, „Analiza regionalna: zarządzanie granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej i jego wpływ na prawa człowieka w odniesieniu do migrantów” będące częścią opracowania z dnia 24 kwietnia 2013 r.;
 - uwzględniając pytanie do Komisji dotyczące drugiego sprawozdania na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE (O-000068/2013 – B7-0213/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony stanowi kontynuację Traktatu z Maastricht, który miał na celu stworzenie przestrzeni bezpieczeństwa, wolności i sprawiedliwości, oraz że umożliwia on stworzenie podwalin rozwoju polityki bezpieczeństwa UE oraz opracowania agendy bezpieczeństwa przestrzeganej przez UE i jej państwa członkowskie, które muszą opierać się na zasadzie praworządności, poszanowaniu wartości demokratycznych, swobód obywatelskich i praw podstawowych oraz na solidarności, a także przy zapewnieniu kontroli demokratycznej na szczeblu unijnym i krajowym; mając na uwadze, że podstawy te odzwierciedlają międzynarodowe zobowiązania UE i jej państw członkowskich, zwłaszcza zobowiązania w ramach europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz paktów i konwencji ONZ, których UE i państwa członkowskie są stronami;
- B. mając na uwadze, że strategie polityczne w zakresie bezpieczeństwa nie mogą być zorientowane jedynie na represję i muszą uwzględniać również aspekt zapobiegania, który ma szczególne znaczenie w okresie, w którym nierówności gospodarcze i społeczne pogłębiają się i podważają pakt socjalny, a zwłaszcza rzeczywiste korzystanie z praw podstawowych i swobód obywatelskich;
- C. mając na uwadze, że bezpieczeństwo obywateli UE jest kwestią nadrzędną;
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie i Komisja właściwie nie wysunęły jeszcze wszystkich wniosków z wejścia w życie Traktatu z Lizbony i że w związku z tym Parlament Europejski nadal odgrywa względnie drugoplanową rolę w procesie decyzyjnym, biorąc pod uwagę nieuwzględnianie jego opinii na ten temat, zwłaszcza jeśli chodzi o uwzględnianie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Zob. rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2009) – kwestie instytucjonalne po wejściu w życie traktatu lizbońskiego (Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 49).

Czwartek, 12 września 2013 r.

- E. mając na uwadze, że w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na lata 2010–2014 zidentyfikowano pięć priorytetowych dziedzin, w których UE może zapewnić wartość dodaną: położenie kresu działalności międzynarodowych siatek przestępczych i pomoc w ich rozbijaniu, zapobieganie zamachom terrorystycznym, poprawa bezpieczeństwa cyberprzestrzeni, gwarantowanie bezpieczeństwa na granicach, a także wzmocnienie odporności na klęski żywiołowe; mając na uwadze, że strategię tą można realizować jedynie wówczas, gdy gwarantuje ona swobodny przepływ osób, prawa migrantów i osób ubiegających się o azyl oraz poszanowanie wszystkich zobowiązań międzynarodowych UE i jej państw członkowskich;
- F. mając na uwadze, że w drugim sprawozdaniu rocznym na temat realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego uznano, że wszystkie pięć wymienionych celów zachowuje ważność, a także przedstawiono obecny stan prac, dotychczasowe postępy oraz plan dalszych działań;
1. wyraża ubolewanie w związku z tym, że w drugim komunikacie z dnia 10 kwietnia 2013 r. dotyczącym realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej Komisja jest mało krytyczna względem działań prowadzonych w ramach tej strategii i potwierdza te same priorytety co w pierwotnym komunikacie z listopada 2010 r., nie uwzględniając zwłaszcza konsekwencji wprowadzenia Karty praw podstawowych, której większość artykułów ma zastosowanie nie tylko do obywateli UE, ale również do wszystkich osób obecnych na terytorium UE;
 2. odnotowuje prace podjęte w celu opracowania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz główne zasady, które jej przyświecają, dzięki czemu wszystkie instytucje i państwa członkowskie UE będą mogły dążyć do realizacji tych samych celów; podkreśla, że wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość są celami, do których należy dążyć równolegle, i przypomina, że aby osiągnąć wolność i sprawiedliwość, należy zawsze dążyć do zapewnienia bezpieczeństwa, zgodnie z zasadami ustanowionymi w traktatach, zasadą praworządności oraz zobowiązaniami Unii w zakresie praw podstawowych; uważa, że środki bezpieczeństwa UE powinny koncentrować się na działaniach o potwierdzonej skuteczności w obniżaniu wskaźnika przestępczości i zapobieganiu atakom terrorystycznym, przeprowadzanych zgodnie z zasadami konieczności, proporcjonalności i poszanowania praw podstawowych oraz w oparciu o odpowiedni nadzór i rozliczalność;
 3. podkreśla fakt, że bezpieczeństwo wewnętrzne nie jest zwolnione z obowiązków wynikających z praw podstawowych obowiązujących w UE i w poszczególnych krajach, oraz wyraża poważne obawy w związku z faktem, że instytucje UE i władze oraz obywatele państw członkowskich podlegali tajnemu nadzorowi ze strony państw członkowskich, państw trzecich i stron trzecich, we współpracy z prywatnymi firmami; wzywa instytucje UE i państw członkowskich do zbadania tej sprawy i podjęcie w związku z nią działań następczych; podkreśla, że jakkolwiek strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE musi opierać się na wspólnym rozumieniu pojęć „wewnętrzny” i „zewnętrzny” oraz musi mieć na celu ochronę instytucji UE, państw członkowskich UE i ich obywateli przed nielegalnym obcym nadzorem, nadmiernym wpływem i manipulacją; wzywa do zaostrzenia bezpieczeństwa i poufności systemów komunikacyjnych i logistycznych UE wobec nadzoru zagranicznego lub prowadzonego przez strony trzecie; podkreśla fakt, że prawo obywateli do prywatności i ochrony danych oraz prawo dostępu do dokumentów i informacji stanowią podstawowe europejskie wartości i prawa, które należy chronić na wszystkich szczeblach i na wszystkich forach;
 4. przypomina, że Parlament Europejski jest obecnie pełnoprawnym podmiotem instytucjonalnym w dziedzinie strategii politycznych dotyczących bezpieczeństwa i jest w związku z tym uprawniony do czynnego udziału w procesie określania cech i priorytetów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również w procesie oceny odnośnych instrumentów, w tym poprzez regularne działania monitorujące wdrażanie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, prowadzone wspólnie przez Parlament Europejski, parlamenty narodowe i Radę na mocy art. 70 i 71 TFUE;
 5. uważa, że właściwa analiza zagrożeń wymagających interwencji to zasadniczy warunek skuteczności strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; przypomina Komisji o jej obowiązku sporządzania przekrojowego zestawienia zagrożenia klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka (umyślnie lub nieumyślnie) w UE; przypomina o zawartym w art. 222 TFUE zobowiązaniu Rady Europejskiej do prowadzenia regularnych ocen zagrożenia i zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych propozycji dotyczących najlepszego sposobu realizacji wyżej wymienionych obowiązków, poprzez połączenie na szczeblu UE i na szczeblu krajowym obecnie fragmentarycznych i wąsko ukierunkowanych ocen zagrożenia i ryzyka;
 6. zauważa, że skuteczność Europolu, jeśli chodzi o ocenę i analizę zagrożenia zamachami terrorystycznymi i inną działalnością przestępczą, w dużej mierze zależy od gotowości służb krajowych do przekazywania mu informacji; proponuje, aby zwiększyć ilość informacji przekazywanych Europolowi przez państwa członkowskie w drodze zaostrzenia obowiązku współpracy państw członkowskich z Europolem;

Czwartek, 12 września 2013 r.

7. przypomina, że jednym z największych zagrożeń bezpieczeństwa wewnętrznego UE jest przestępczość zorganizowana, w tym mafie; wyraża zadowolenie z postępów poczynionych przez państwa członkowskie i Komisję w ramach unijnego cyklu polityki dotyczącego poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej oraz zwraca się do państw członkowskich o ponowne podjęcie starań w tej dziedzinie i zapewnienie odpowiednich zasobów; uważa, że należy propagować wspólne normy prawne i narzędzia operacyjne, takie jak konfiskata, europejski nakaz dochodzeniowy czy wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze; uważa za konieczne wzmocnienie współpracy policji i wymiaru sprawiedliwości między państwami członkowskimi a Unią Europejską, a także z państwami trzecimi, zgodnie z przepisami i zobowiązaniami międzynarodowymi UE w dziedzinie swobód i praw podstawowych, praworządności i ochrony danych osobowych oraz życia prywatnego obywateli i rezydentów UE, oraz apeluje o to, by Parlament Europejski odgrywał zasadniczą rolę w ocenie i kształtowaniu polityki bezpieczeństwa wewnętrznego, ponieważ ma ona poważny wpływ na prawa podstawowe wszystkich osób żyjących w UE; podkreśla w związku z tym konieczność dopilnowania, aby wspomniane strategię polityczne podlegały właściwości jedynej instytucji europejskiej wyłanianej w wyborach bezpośrednich w celu demokratycznego badania i kontroli polityki UE w przestrzeni sprawiedliwości, bezpieczeństwa i wolności;

8. powołując się na istniejącą współpracę między Parlamentem Europejskim i parlamentami państw członkowskich, ponownie przywołuje zamysł „parlamentarnego cyklu politycznego” – który należy w sposób płynny włączyć w ramy rocznej sprawozdawczości Komisji w tej dziedzinie – zwięźzonego rocznym sprawozdaniem parlamentarnym na temat aktualnego stanu prac w odniesieniu do strategii bezpieczeństwa wewnętrznego;

9. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na przeciwdziałanie przemocy wobec małoletnich oraz przemocy wobec kobiet;

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że walka z przemytem broni palnej została uwzględniona pośród priorytetów UE w zakresie walki z przestępczością zorganizowaną; oczekuje jednak opracowania przez Komisję ogólnych wytycznych strategicznych dotyczących broni palnej, w tym wykorzystania broni palnej do celów nielegalnego handlu, przestępczości zorganizowanej i terroryzmu;

11. wyraża ubolewanie wobec faktu, że walka z praniem pieniędzy nie została włączona jako odrębny priorytet UE w zakres zwalczania przestępczości zorganizowanej, zgodnie z zaleceniami Europolu; zdecydowanie uważa, że inne rodzaje przestępczości zorganizowanej, takie jak pranie pieniędzy, przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu lub przestępczość korporacyjna i korupcja są wzajemnie powiązаныmi i potęgującymi się procederami, i nawołuje Komisję i Radę do niezwłocznego przyznania priorytetowej wagi walce z korupcją i praniem pieniędzy;

12. podkreśla, że walka z terroryzmem jest głównym priorytetem strategii bezpieczeństwa wewnętrznego; zaznacza, że według Europolu zagrożenie terroryzmem w UE jest realne, choć przybiera bardzo zróżnicowane formy, i zastanawia się nad priorytetami UE w tej dziedzinie, biorąc pod uwagę prawdziwe źródła aktów terrorystycznych; nalega na konieczność bardziej priorytetowego potraktowania strategii zapobiegania równoległe do środków represyjnych; w tym kontekście odnotowuje konieczność większej koncentracji –zwłaszcza poprzez zapewnianie odnośnych zasobów finansowych i ludzkich – na ukierunkowanych działaniach policji i działaniach wywiadowczych o potwierdzonej skuteczności w zapobieganiu atakom terrorystycznym; przypomina o znaczeniu zapobiegania finansowaniu terroryzmu oraz oczekuje wniosku w sprawie ram przyjmowania środków sądowych i administracyjnych, takich jak zamrażanie środków finansowych osób podejrzanych o działalność terrorystyczną, na mocy art. 75 TFUE; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dokonały właściwej oceny charakteru i zakresu zagrożenia wynikającego z odrodzenia się gwałtownej radykalizacji politycznej; uważa, że podstawowe znaczenie ma opracowywanie mechanizmów pozwalających na wczesne wykrywanie oznak takiej radykalizacji i zwraca się do Komisji oraz państw członkowskich o zajęcie się tą sprawą w ramach odnośnych obszarów działalności, szczególnie w aspekcie prewencji; wyraża zaniepokojenie rozwojem działalności tak zwanych „samotnych wilków” narodowości europejskiej lub pozawspólnotowej podróżyujących w obszary ogarnięte konfliktem i powracających potem na terytorium Unii Europejskiej – zjawisko stanowi nowy rodzaj zagrożenia, którego nie można rozpatrywać w oparciu o tradycyjne metody walki z terroryzmem; zachęca do wymiany godnych naśladowania praktyk w zakresie zapobiegania radykalizacji wśród młodych ludzi i popiera projekt opracowania europejskiego zestawu instrumentów w tym względzie; oczekuje, że w ocenie decyzji ramowej w sprawie zwalczania terroryzmu zostaną uwzględnione wszystkie te parametry i podkreśla potrzebę stworzenia skuteczniejszych wzajemnych powiązań pomiędzy istniejącymi już instrumentami służącymi do tego celu;

13. wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie oraz inne instytucje i organy UE do przeprowadzenia dogłębnego śledztwa w sprawie uciekających się do przemocy ruchów w Unii Europejskiej oraz do przedsięwzięcia konkretnych środków w celu zwalczania takich aktów przemocy;

Czwartek, 12 września 2013 r.

14. podkreśla, że sektor prywatny, zwłaszcza branża finansowa, odgrywa kluczową rolę w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i finansowania terroryzmu dzięki wykrywaniu i zgłaszaniu przypadków oszustw, prania pieniędzy i innych podejrzanych transakcji; zaznacza, że sektor finansowy musi ściślej współpracować z agencjami rządowymi, aby wskazać luki w obowiązujących przepisach i wdrożyć innowacyjne techniki umożliwiające rozwiązanie tych problemów; podkreśla nadrzędne znaczenie uświadomienia sobie, że skuteczność walki z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem zależy od zastosowania zintegrowanego podejścia przez wszystkie zainteresowane strony na szczeblu krajowym i UE;

15. uważa, że należy zwiększyć odporność infrastruktury krytycznej na klęski żywiołowe i katastrofy spowodowane przez człowieka; wyraża ubolewanie, że obowiązująca obecnie dyrektywa w sprawie ochrony europejskiej infrastruktury krytycznej (2008/114/WE⁽¹⁾) nie zdaje egzaminu, w związku z czym wzywa Komisję do wprowadzenia zmian do tej dyrektywy w celu jej poprawienia;

16. uważa, że konieczne jest przeprowadzenie badania statystycznego dotyczącego zagrożeń naturalnych, w wyniku którego opracowano by wykaz najbardziej zagrożonych obszarów, oraz że badanie to powinno stanowić podstawę do opracowania automatycznego systemu interwencji i pomocy, który pozwoliłby na szybką reakcję w nagłych przypadkach;

17. uważa, że działaniem o nadrzędnym znaczeniu jest zdecydowane zwalczanie przestępczości środowiskowej i gospodarczej – niezależnie od jej źródła, ponieważ ma ona szczególnie szkodliwy wpływ na warunki życia obywateli UE, przede wszystkim w czasach kryzysu;

18. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedzianą przez Komisję inicjatywę na rzecz walki z przemytem papierosów i wiąże z nią duże nadzieje;

19. odnotowuje, że priorytetem strategii bezpieczeństwa wewnętrznego jest walka z cyberprzestępczością; uważa, że cyberprzestępczość stanowi rosnące zagrożenie dla UE oraz sprzyja w dużej mierze innym rodzajom działalności przestępczej; zwraca się do Komisji o udostępnienie wystarczających środków finansowych na działalność nowego Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością i wzywa wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości; przypomina, że przetwarzanie i gromadzenie danych osobowych w kontekście strategii bezpieczeństwa wewnętrznego musi być zawsze zgodne z zasadami UE w dziedzinie ochrony danych, a w szczególności z zasadą konieczności, proporcjonalności i legalności, a także z prawodawstwem europejskim i odnośnymi konwencjami Rady Europy mającymi zastosowanie w tym obszarze; podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na dzieci w środowisku cyfrowym oraz znaczenie walki z pornografią dziecięcą; popiera rozszerzenie światowego sojuszu przeciwko niegodziwemu traktowaniu dzieci w internecie w celach seksualnych;

20. ponownie podkreśla, że zacieśnianie unijnej współpracy policyjnej i sądowej, w tym także w ramach Europolu, Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL) i Eurojustu oraz za sprawą odpowiedniego szkolenia, ma kluczowe znaczenie dla odpowiedniego wdrażania strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i musi obejmować właściwe władze w państwach członkowskich, jak również instytucje i agencje UE; jest zdania, że taka współpraca nie może ograniczać się do identyfikowania i aresztowania osób podejrzanych o akty przestępcze, ale powinna koncentrować się również na zapobieganiu takim aktom i ich powtarzaniu się; odnotowuje odnośne propozycje Komisji Europejskiej, między innymi propozycje dotyczące reformy Eurojustu i projektu przepisów dotyczących utworzenia Prokuratury Europejskiej; podkreśla konieczność poszanowania zasady podziału władz między sektorami wymiaru sprawiedliwości i policji oraz ich niezależności;

21. wspiera ustanowienie stanowiska Prokuratora Europejskiego, zwłaszcza aby skuteczniej chronić budżet Unii, i wzywa Komisję Europejską do niezwłocznego przedłożenia odpowiedniego wniosku;

22. wyraża ubolewanie, że strategii bezpieczeństwa wewnętrznego wciąż brakuje właściwego „wymiaru sądowego”; przypomina, że – zgodnie z programem sztokholmskim – należy wzmocnić wzajemne zaufanie poprzez stopniowe rozwijanie europejskiej kultury sądowej opartej na różnorodności systemów prawnych i na jedności w ramach prawodawstwa europejskiego oraz że powinno to obejmować poszanowanie zasady praworządności, wartości demokratycznych i praw człowieka, a nie ograniczać się jedynie do ścigania podejrzanych o przestępstwa lub o akty terrorystyczne; podkreśla pierwszorzędne znaczenie wzajemnego zaufania umożliwiającego zacieśnianie współpracy sądowej, a także uważa, że to wzajemne zaufanie można zbudować jedynie poprzez ustanowienie i przestrzeganie równych norm w zakresie swobód obywatelskich i gwarancji procesowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75.

Czwartek, 12 września 2013 r.

23. podkreśla znaczenie rozwoju zintegrowanego zarządzania granicami, które powinno zapewniać jednolite, bezpieczne i wysokiej jakości kontrole granic zewnętrznych, a jednocześnie ułatwiać legalne ich przekraczanie i promować mobilność w strefie Schengen; z zadowoleniem przyjmuje niedawne oddanie do eksploatacji systemu informacyjnego Schengen II i zwraca się do eu-LISA o zapewnienie wysokiej jakości zarządzania operacyjnego nowym systemem; oczekuje, że nowy europejski system nadzorowania granic (Eurosur) osiągnie do końca 2014 r. pełną zdolność działania i uważa, że będzie on skutecznym instrumentem, który przyczyni się do wykrywania i zapobiegania przestępczości transgranicznej i nieuregulowanej imigracji oraz zwalczania tych zjawisk, a także do ochrony i ratowania życia migrantów; podkreśla, że ewentualny rozwój nowych systemów IT w dziedzinie migracji i zarządzania granicami, takich jak inicjatywy dotyczące inteligentnych granic, należy dokładnie przeanalizować, zwłaszcza pod kątem zasady konieczności i proporcjonalności, oraz że takie systemy powinny być ostatecznie opracowywane dopiero po przyjęciu odnośnych instrumentów prawnych; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje osiągnięte niedawno porozumienie w sprawie mechanizmu oceny Schengen oraz wzywa Komisję do wywiązania się z nowych obowiązków w celu zapewnienia wysokiego poziomu zgodności z dorobkiem Schengen w całej strefie Schengen; podkreśla, że ponowne wprowadzenie kontroli na granicach wewnętrznych powinno stanowić środek wyjątkowy stosowany w ostateczności i że należy przy tym brać pod uwagę nie tylko aspekty bezpieczeństwa, ale również wpływ na mobilność i swobodę przemieszczania się; podkreśla fakt, że migracja dużej liczby obywateli państw trzecich i przekraczanie przez nich granic zewnętrznych nie powinno być samo w sobie uważane za zagrożenie dla porządku publicznego czy bezpieczeństwa wewnętrznego; ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla przystąpienia Bułgarii i Rumunii do strefy Schengen i wyzywa Radę, by również wyraziła zgodę na ich przyjęcie, ponieważ pogłębi to wzajemne zaufanie i solidarność, które są koniecznym warunkiem wstępnym zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa wewnątrz Unii Europejskiej;

24. podkreśla znaczenie umocnienia wzajemnego zaufania w szeregach policji, aby promować współpracę, wspólne zespoły dochodzeniowe oraz wymianę informacji; przypomina w tym względzie o kluczowym znaczeniu europejskiego szkolenia sił policji;

25. uważa, że przy określaniu i wdrażaniu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego należy w większym stopniu uwzględnić interakcję między wewnętrznym i zewnętrznym wymiarem polityki bezpieczeństwa oraz że w obu tych wymiarach instytucje i agencje UE działające w obszarze sprawiedliwości i spraw wewnętrznych muszą wykonywać swe zadania przy pełnym poszanowaniu wartości i zasad oraz prawa UE i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; wzywa Komisję, a także państwa członkowskie do dokonania oceny wpływu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego na unijną strategię bezpieczeństwa zewnętrznego, w tym w odniesieniu do zobowiązań dotyczących poszanowania i propagowania wolności i praw podstawowych oraz wartości i zasad demokratycznych zawartych w dokumentach, konwencjach i umowach międzynarodowych, których są stronami; wyraża ubolewanie, że wdrożenie planu działania z 2011 r. mającego na celu „umacnianie więzi między podmiotami z obszaru wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości” nie przebiega zgodnie z oczekiwaniami, w związku z czym wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do przyspieszenia prac w tym zakresie;

26. podkreśla, że obecna strategia bezpieczeństwa wewnętrznego przestanie obowiązywać z końcem 2014 r.; wzywa Komisję do rozpoczęcia prac nad przygotowaniem nowej strategii na lata 2015–2019, która uwzględni wejście w życie Traktatu z Lizbony i włączenie Karty praw podstawowych do prawa Unii; jest zdania, że ta nowa polityka powinna opierać się na pogłębionej, niezależnej zewnętrznej ocenie bieżącej strategii i instrumentów, przy uwzględnieniu przyszłych wyzwań i po przeprowadzeniu obszernych konsultacji z zainteresowanymi stronami; wzywa Radę do należytego uwzględnienia wkładu Parlamentu na rzecz nowej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, zanim strategia ta zostanie przyjęta;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie oraz parlamentom narodowym.

P7_TA(2013)0385

Europejska strategia na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2013/2685(RSP))

(2016/C 093/24)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego preambułę oraz art. 3 i 6,